

Trong chốn bụi trần, ta chỉ là những vị khách qua đường của tháng năm. Ngày tháng thoi đưa, cuộc đời đã trải qua bao mưa gió, giữa gặp gỡ và ly biệt mà diễn dịch ra buồn vui tan hợp của cuộc đời. Những bước chân vội vàng hối hả không níu được thời gian, chẳng giữ được thanh xuân. Rất nhiều người cũng như rất nhiều sự tình, vốn vẫn chưa nhìn được rõ ràng tường tận, thì chúng đã vội trôi đi...

Khi ta vừa mới biết thế nào là trưởng thành cũng chính là lúc chợt nhận ra rằng bản thân mình đã không còn trẻ nữa. Ngày trước, ta cứ luôn cho rằng năm tháng đời người dài đằng đằng, thế mà giờ đây nhìn lại thấy sự đời sao quá vô thường. Năm tháng trôi đi một cách vô tình, thời gian vốn chẳng do ta nắm giữ.

Năm tháng còn lại mỗi ngày một ngắn, thời gian cứ thế mỏng dần mỏng dần. Từ điểm bắt đầu cho đến điểm kết thúc, có niềm vui, có nỗi buồn, có hạnh phúc, có thương đau, cũng có những chặng đường chúng ta phải tự mình bước đi, tự mình lĩnh ngộ.

Trên con đường đời, thân động theo cảnh, nếu như có thể, thử hỏi có ai không muốn quãng đi hết thủy phiến não chốn hồng trần mà sống trọn với tình yêu thương?

Thời trẻ, chúng ta mãi luôn cho rằng quãng đường phía trước dường như vô tận, có lượng lớn thời gian có thể nắm bắt. Nhưng khi nắng sớm bình minh rọi qua cửa sổ, xuyên qua ký ước, rơi vào trong những khoảnh khắc đã đi xa đó, ta mới chợt nhận ra, năm tháng dài đằng đằng đó từ sớm đã ở ngay bên cạnh.

Biết bao phần hoa nay đã thành ra xửa cũ, biết bao năm tháng giờ đã đổi thay, thời gian giống như một món kỷ vật xưa cũ, khâu khâu vá vá, nhưng lại không nở vứt đi. Những năm tháng đã đi xa đó, đã từng chứa đựng giấc mộng, thấm nhuần cái tuổi thanh xuân, lấp đầy những ký ức.

Có người từng nói: Khi còn trẻ chúng ta không hiểu biết gì cả, đến khi chúng ta hiểu biết rồi mới chợt nhận ra rằng ta đã không còn trẻ nữa...

Mỗi người đều có một chặng đường gian nan khó bước, cần bản thân phải tự mình lĩnh ngộ và bước đi. Chỉ cần tâm vẫn còn đó, có thể đi được bao xa thì hãy cứ đi bao xa. Sau khi vượt qua những thử thách chông gai, bạn sẽ nhận thấy rằng bạn còn mạnh mẽ hơn mình nghĩ rất nhiều.

Năm tháng đằng đằng đong đưa, luôn cũng có những khoảnh khắc đáng nhớ được lưu lại. Những lúc nhàn rỗi, chọn ra một đoạn thời gian thuộc về mình, pha một ấm trà tịnh tâm, mỉm cười trong hương trà thoang thoảng, làm ấm

tâm mình trong những ký ức tươi đẹp. Mỗi một chút đến đến đi đi đó đều là món quà tuyệt vời của tháng năm. Điều may mắn là chúng ta chưa từng cô phụ thời gian, cũng chưa từng cô phụ bản thân mình.

Có người từng nói, chờ đợi là bắt đầu già dặn của một đời. Một đời này định sẵn không thể quay trở lại, chỉ bằng坦然 nhiên đón nhận, đạt được hay mất đi, hãy cứ xem nó là điều đương nhiên, điềm tĩnh ôm giữ quang cảnh trong tâm, nhìn cười bốn mùa thay đổi. Tình người ấm lạnh, hãy xem nó là điều đương nhiên.

Trưởng thành không phải là tâm đã trở nên già đi, mà là tâm thái ngày càng điềm tĩnh ung dung. Với năm tháng vĩnh hằng mà nói, chúng ta chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi chẳng đáng kể. Vậy nên, hãy thuận theo tiếng gọi từ nơi sâu thẳm trong tâm, sống sao cho lòng thanh thản, để mỗi ngày đều cảm nhận được niềm vui.

Trong cõi hồng trần này, mỗi người chẳng khác chi người khách từ phương xa đến, thời gian sẽ cho chúng ta biết: niềm vui lâu bền nhất là niềm đam mê giản đơn, người khiến ta yên tâm nhất là người đồng hành với bạn hàng ngày, người khiến bạn ấm áp nhất là người bạn tri âm luôn thấu hiểu bạn.

Cảm ơn những ai đã cùng ta dắt tay nhau đi qua những đoạn chặng đường ấm áp, mong bạn hãy trân quý những người luôn ở bên. Trong năm tháng xế chiều, hãy gieo thêm hạt giống thiện lương, để tình yêu thương được lưu lại dài lâu.

Thời gian, giống như một quyển sách, dù đã trải qua bao năm tháng, nhẹ nhàng lật lại, các chữ trong sách tuy đã ngả vàng, nhưng vẫn khiến lòng người thốn thức. Mong người khách viễn phương đều sẽ thấy được những quang cảnh tươi đẹp, mong bạn khi trở về không dính bụi trần của tháng năm.